

POHÁDKA O NEPOŘÁDNÝCH BACILECH

Tatínek se na Barnabáška rozzlobil: „Kdy už si konečně uklidíš na psacím stole?“

Kdy si tam uklidí, to Barnabášek nevěděl. A ani vlastně nemohl, protože na stole se přihodila hrozitánská nehoda: dřevěný vláček vykolejil, narazil do mrakodrapu z lega a ten se sesypal přímo na patrové parkoviště.

Barnabášek moc dobře věděl, že při takovýchhle nehodách se všechno musí nechat tak, jak to je, protože každou chvíli přijede záchranka, policie a hasiči.

Kromě toho měl na stole ještě položený výkres namalovaný vodovými barvami, který uklidit nemohl, protože ještě nebyl docela suchý. A zůstat

tam musely i vodovky, protože na výkresu byla obrovská loď, která se pohupovala na ještě větších vlnách, a kdyby se náhodou potopila, tak by tam Barnabášek musel honem honem domalovat záchranné čluny a helikoptéry. Ani knížky nemůže

naskládat na poličku, protože v nich jsou obrázky záchranných člunů a helikoptér, které by mohl potřebovat jako předlohu, kdyby je náhodou musel honem namalovat.

„Tati, já na stole uklidit nemůžu, protože všechny ty věci potřebuju.“

„A to oblečení, co sis včera svlékl a co pořád ještě leží uprostřed pokoje, to taky potřebuješ? A co ty dřevěné kostky a koleje, se kterými sis hrál v neděli?“ Tátínek si dřepł vedle Barnabáška. „Můj milý chlapče,“ prohlásil, „nepořádek je jako nemoc. Na začátku se ti do těla dostane jen jediný maličký bacil. Je to, jako když hodíš na zem ponožku nebo hračku. Ale pak tam naházíš ještě další věci a necháš je tam povalovat, a to je podobné, jako když se bacily začnou množit. Nepořádek nakonec ovládne celý dům, podobně jako když se ti bacily rozlezou po celém těle a ty onemocníš.“

Když Barnabášek večer ležel v posteli, přemýšlel o tom. Představoval si, jak se nepořádek mění v obrovské bacily a ty se rozlézají po pokoji. S obavami pohlédl k psacímu stolu, kde se stala ta velká nehoda, jestli z něj už náhodou nezačaly vylézat nějaké nepořádnické bacily...

Barnabáček si
představuje
ty nepořádnické bacily

Toho večera pořád nemohl usnout, protože musel myslet na tu nepořádnickou nemoc. Druhý den vstal brzy a utíkal k psacímu stolu. Nanosil k němu policejní a hasičská auta a záchranky, ty stolní desku rychle objely a mohlo začít zachraňování – sbírání hraček. Pak Barnabášek otevřel knihu, nalistoval obrázek záchranné helikoptéry, namaloval ji nad rozbouřené moře a na loď přikreslil čtyři záchranné čluny, aby se daly spustit na vodu, kdyby došlo k nejhoršímu.

Když tatínek s maminkou vstali, Barnabášek už měl na psacím stole dokonale uklizené. Z podlahy zmizely rozházené hračky a poházené oblečení. Na koberci už se nepovalovala ani jediná opuštěná ponožka. Příkrývka na posteli byla hezky narovnaná, pyžamo složené a krásně urovnané.

Maminka s tatínkem ze sebe překvapením nedokázali vypravit ani slovo.

I u snídaň se Barnabášek choval vzorně. Když dopil mléko, utíkal ke dřezu a umyl hrníček.

„Aby se v něm nerozmnožily nepořádnické bacily,“ vysvětloval.

Potom se s maminkou pustili do stavění dřevěných kolejí a Barnabášek každou jednotlivou dřevěnou kolejnici vytahoval z bedničky zvlášť, aby se kolem rozházených kolejnic nerozmnožily nepořádnické bacily. Dokonce napomenul i maminku, aby kolejnice nerozhazovala kolem. Potom začal domlouvat i tatínkovi, aby si urovnal na psacím stole papíry a knihy, jinak by se v nich mohly začít rojit nepořádnické bacily.

Po obědě se venku dalo do deště. Barnabášek posedával u vzorně uklizeného psacího stolu... a nedělal nic.

„Proč nic nekreslíš, Barnabášku?“

„Nechci, aby se mi tu rozmnožily nepořádnické bacily.“

Maminka se zamyslela a potom Barnabáška zvedla a posadila ho vedle sebe. Pak vzala bedničku s legem a všechno z ní vysypala vedle Barnabáška na postel.

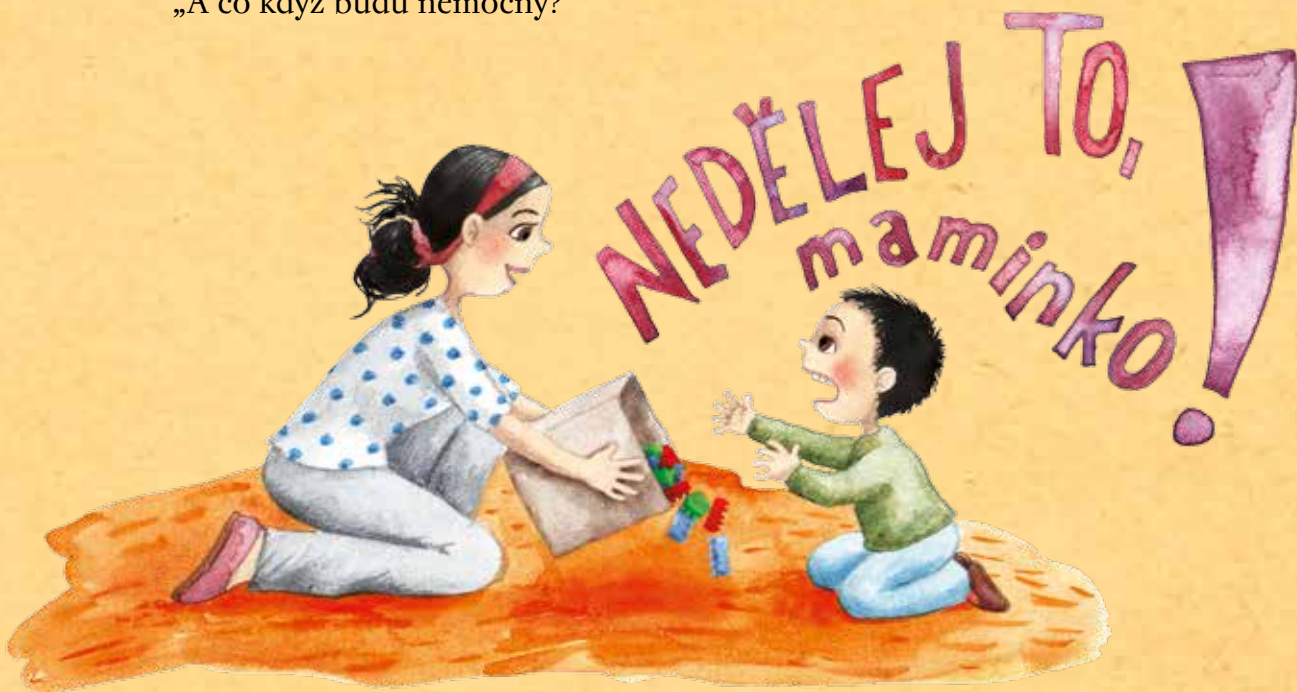
Barnabášek vykřikl: „Nedělej to, maminko! Rozleze se nám tu spousta nepořádnických bacilů! Musíme všechny kostky honem posbírat!“ Vyděšeně začal lego sbírat.

Maminka ale místo lega popadla Barnabáška.

„Jestlipak víš, že máš v těle bacily i teď?“

Barnabášek vytřeštil oči.

„A co když budu nemocný?“

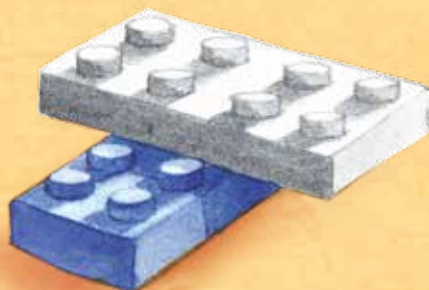

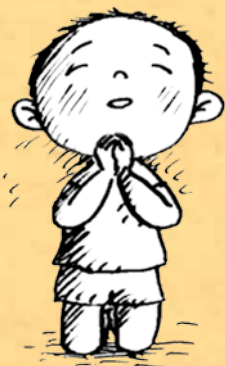
„Nebudeš, protože jich je málo a tvoje tělo si s nimi dokáže poradit. Jen kdyby se hodně rozmnožily, onemocněl bys. A s nepořádkem je to podobně: vůbec nevadí, když si kolem sebe rozložíme věci, které potřebujeme na hraní nebo na malování. Trochu nepořádku potřebujeme, abychom vůbec mohli něco dělat. Jen si musíme dát pozor, aby se z malého nepořádku postupně nestal velký. Podobně jako u bacilů.“

„Podobně jako u bacilů,“ opakoval Barnabášek. „Malý nepořádek ještě není opravdický nepořádek, že ne, maminko? To, s čím si zrovna hrajeme nebo pracujeme, nepořádek není. Nepořádek se z toho stane, až když to necháme ležet, i když si už nehrajeme, a neuklidíme to. Že je to tak, mami?“

„Přesně tak, správně to říkáš,“ přikývla maminka.

A pak začali stavět z lega krásné velké město.

SFALTOVACÍ POHÁDKA

Když přišel Barnabášek poslední den před prázdninami ze školky, na začátku ulice ho uvítala velká kulatá značka. Byla červená a uprostřed měla bílý pruh. Tatínek mu vysvětlil, že to znamená, že ode dneška do ulice nesmějí vjíždět auta. Pod značkou bylo napsané i datum dvanáctého června a že je „vjezd zakázán“.

Maminka s tatínkem z toho radost neměli. Říkali, že je to proto, že ulici U Kamenné zahrady, kde bydlí, budou asfaltovat. Ode dneška už na ulici pracují stroje a nesmí se do ní jezdit.

„Jů, to je paráda!“ vykřikl Barnabášek, vyskočil z auta, popadl školkový batoh a pomohl mamince vyndat z auta nákupní tašku. Tatínek po dlouhém hledání našel místo na zaparkování ve vedlejší ulici a pak se všichni společně vydali k domovu. Barnabášek si s otevřenou pusou prohlížel ohromný bagr, jak nabírá hromady hlíny, a buldozer, který ulici vyrovnával.

„Aspoň budeme mít kde zaparkovat,“ prohlásil tatínek.

„Aspoň se tu nebude tolik prášit a nebudu muset tolik uklízet,“ dodala maminka.

„Aspoň se v létě nebudu tolik nudit,“ přidal se Barnabášek.

„Včera jsem mluvil s jedním pánem, co tu pracuje, a říkal, že za tři týdny bude silnice vyasfaltovaná,“ vykládal tatínek.

„Ale paní učitelka ve školce nám říkala, že dobrá práce chce svůj čas,“ namítl Barnabášek.

Po nějaké době se ukázalo, že Barnabášek měl pravdu. Ale nepředbíhejme.

Na začátku prázdnin byl Barnabášek nezvykle hodný. Každý den vstal už v šest hodin ráno a rychle se oblékl (když chodil do školky, nikdy se mu to nepodařilo). Maminku a tatínka nechal spát, potichu si odnesl k brance židličku a čekal na dělníky. Ti přijeli ve čtvrt na sedm minibusem. V půl sedmé dorazil bagr a buldozer a všichni se pustili do práce. V osm hodin

se objevila první míchačka. Za deset dní vyrostla podél jedné strany silnice dlouhá betonová zídka, aby už déšť nepřinášel na silnici bláto. S asfaltováním se však ještě ani nezačalo.

Jeden dělník Barnabáškovi vysvětlil, jak se vlastně asfalt dělá. Nejdřív musí buldozer vyrovnat silnici a pak se na ni naveze kamenivo, větší a menší kamínky promíchané s pískem. Potom přijedou válce a kamenivo stlačí tak, že se na něm nepropadnou ani ta nejtěžší nákladní auta. Pak přijde řada na podkladní vrstvu, která se podobá betonu. Podkladní vrstva se potře dehtem a teprve na ten se nalije asfalt. Ale i samotný asfalt má dvě vrstvy. Ve spodní, ložní

Barnabášek čeká
na dělníky...

vrstvě jsou větší kamínky, v horní drobnější kamínky. Horní vrstvě se říká obrusná, protože ji bude později obrušovat spousta aut, která za den po ulici projedou.

Barnabášek z toho byl úplně tumpachový. Netušil, že asfaltování je tak složité. Hned se běžel zeptat tatínka, kdeže je ta Vysoká škola asfaltovací, že by na ní chtěl studovat, až vyroste. Byl přesvědčený, že zkoušky jistojistě udělá, protože se teď v létě všemu důkladně přiučí a už před začátkem školy se naučí všechny finty, které člověk při asfaltování musí znát.

Tatínek tak úplně přesně nevěděl, kde ta Vysoká škola asfaltovací je, ale řekl Barnabáškově, aby si sbalil všechny oblíbené hračky, protože zítra odjíždějí k moři na dovolenou – nebo jak tomu Barnabášek říkal, na čvachtanou. Jindy by z toho Barnabášek měl radost, ale teď zesmutněl.

„To tu nebudu, až začnou asfaltovat!“

„Možná ne, ale nic si z toho nedělej. Až se vrátíme, ulice už bude hotová. Už se tu nebude prášit a nebude tu bláto, a budeme mít kam zaparkovat auto!“

Barnabáška to moc nepotěšilo, ale šel a hračky si sbalil.

U moře se měli moc a moc dobře, ale Barnabášek si přesto každý večer vzpomněl na asfaltování a tajně se modlil, aby ti strejdové s prací zase tolik nespěchali.

... Barnabášek
se tajně modlí ...

„RECEPT“ NA SILNICI

NOVOU!

1. vyrovnat silnici → BULDOZER

2. navézt kamenivo → NÁKLADÁK

3. uválcovat → VÁLEC

4. nalít podkladní vrstvu → MÍCHAČKA

5. potříit dehtem → DĚLNÍCI

6. nalít asfalt → ASFALTOVACÍ STROJ

A stal se zážrak. Když se Barnabášek s maminkou a tatínkem jednou večer opálení, vyčvachtaní a s autem plným mořského písku a mušliček vrátili domů, vypadalo to tam úplně stejně, jako když odjížděli: asfaltování nepokročilo ani o kousek a po buldozeru, bagru a míchačce nebylo ani vidu ani slechu.

Tatínek se zlobil. Vypravil se zeptat sousedů, které to také zlobilo. Říkali slova jako „hrůza“, „skandál“ a „to snad není možné“. A pak se jeden soused rozhodl, že zatelefonuje na radnici.

Druhý den ráno Barnabáška probudilo rachocení. Rychle se oblékl a utíkal k brance. Tušení ho nezklamalo: znovu přijel bagr, silniční válec válcovál a míchačka míchala beton. Neuplynul ani měsíc a podkladní vrstva a obrubníky byly hotové. Když si Barnabášek prohlížel ulici, skoro ji nepoznával. Připadalo mu, že se podobá omalovánkám, které teprve čekají na vybarvení. Ale tyhle omalovánky se budou vybarvovat jen černou barvou. Opravdickým asfaltem!

A v tu chvíli přišla maminka: „Barnabášku, prosím tě, sbal si věci, za chvíli jedeme k babičce!“

Barnabášek tam jezdil moc rád, v městečku kromě babičky a dědečka žili i jeho bratřenci a sestřenice. Ale tentokrát se mu odjet nechtělo ani trošičku.

„Takhle se nikdy nenaučím asfaltovat a nevezmou mě na Vysokou školu asfaltovací!“ Rozplakal se tak usedavě, že bagr na chvíli přestal bagrovat a míchačka míchat. Maminka ho utěšovala, jak uměla, a nakonec po dlouhém chlácholení přece jen k babičce odjeli. Ale ani tam Barnabášek nedokázal na asfaltování zapomenout a po večerech se podobně jako u moře tajně modlil, aby ti strejdové s prací zase tolik nespěchali.

A stal se zázrak: když se po dvou týdnech vrátili domů, všechno tam vypadalo docela stejně, jako když odjížděli.

Tatínek se zlobil. Maminka z toho byla nervózní. Jen Barnabášek byl šťastím bez sebe. Tatínek napsal se sousedy dopis na radnici a používali v něm slova jako „hrůza“, „skandál“ a „to snad není možné“.

...nevezmou mě
na Vysokou školu
asfaltovací!

nešťastný Barnabášek

Barnabášek pořád
vyhlíží stroje

Dny ubíhaly a pořád se nic nedělo. Barnabášek marně vstával brzy ráno, marně vysedával na židličce u branky, asfaltovací stroj pořád nepřijížděl.

Čas běžel a Barnabášek si už musel ráno brát svetr. A pak se jednoho dne vydal s maminkou a tatínkem nakoupit sešity a psací potřeby, protože – to vám snad ani nemusím říkat – měl na podzim začít chodit do školy.

Konečně přišel první školní den. Barnabášek odjel brzy ráno s rodiči do školy a vrátili se až pozdě odpoledne. Ale návrat domů nebyl takový jako jindy. Značka zmizela. Do ulice se dalo vjet. A auto už nenadskakovalo na hrbolech a výmolech, ale ujíždělo po zbrusu novém asfaltu. Ulici vyasfaltovali za jediný půlden!

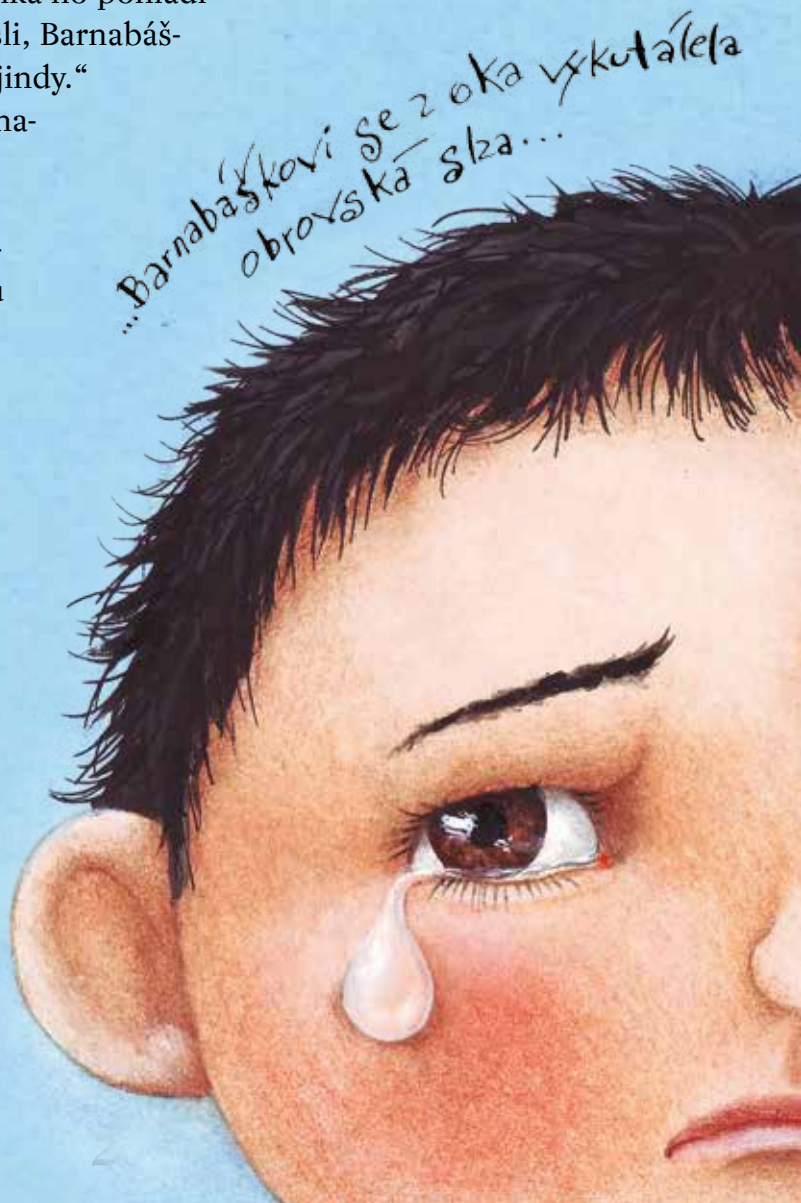
Tatínek s maminkou z toho měli velikou radost. Ale Barnabáškově se z oka vykutálela tak obrovská slza, že by se za ni nestyděl ani krokodýl. Neřekl nic, jen se schoulil mamince do náruče a usedavě se rozplakal. Tatínek mu koupil čokoládu. Maminka mu přečetla pohádku, a ne jednu. Dovolili mu dívat se celé odpoledne na televizi, ale Barnabášek byl pořád smutný.

„Poprosím Ježíška, aby strejdové ten asfalt zase vylámali a nalili ho tam znovu, abych se na to mohl dívat,“ prohlásil nakonec a sepjál ruce.

Tatínek se usmál a maminka ho pohládila po hlavě: „Už na to nemysli, Barnabášku, asfaltování určitě uvidíš jindy.“

První týden odcházel Barnabášek do školy se sklopenou hlavou. Ve škole se mu líbilo a spolužáky měl rád, ale kdykoli vyšel z branky na zbrusu nový chodník, zakabonil se.

Pak přišel konec prvního školního týdne. A v sobotu brzy ráno, kdy se Barnabášek konečně mohl pořádně vyspat, se stalo něco velice zvláštního. Vlastně ne zvláštního, spíš strašidelného. Maminku s tatínkem ráno v půl sedmé probudil ze spánku takový rámus, že se báli, aby nespadl dům. Tatínek vyběhl v pyžamu ven, aby se podíval, co se děje.

Ale Barnabášek už seděl u branky na židličce, a kdyby neměl uši, tak by měl pusou roztaženou až dozadu na hlavu. Mezitím se seběhli i sousedi, nadávali, láteřili a říkali slova jako „hrůza“, „skandál“ a „to snad není možné“. Právě před domem, kde bydlel Barnabášek, totiž dva dělníci sbíječkami rozvrtávali sotva zatvrdlý asfalt.

„Představ si, tati,“ volal Barnabášek, „že tam ti strejdové zapomněli dát tři poklopy na kanály. A teď musí asfalt rozvrtat od obchodu tety Lukrécie až k našemu domu, nasadit tam ty poklopy a všechno zase vyasfaltovat. Hurá, já se přece jen naučím asfaltovat!“

